

ЗА НАШЕТО ДЕТЕ

ВЕСТНИЦЕ НА ЖЕЛЪЗНИЧАРСКИТЪ ДЕЦА

ГОД. II.

Урежда² ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

БР. 21

ПРЕДЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА!

Неуспѣтно августъ мина
и септември дойде пакъ.
А учебната година
приближава като влакъ.

Хей, деца, отъ градоветъ
и отъ китнитъ села,
да я срещнеме съ букети
и съ приветъ: „Добре дошла“!

Отдалече тя пристига,
бодро кима ни съ глава
и ни носи нови книги
пълни съ чудни четива.

Хей, деца, отъ градоветъ
и отъ китнитъ села,
да я срещнеме съ букети
и съ приветъ: „Добре дошла“!
Любомиръ Дойчевъ

ВСЪКИ СЕ ПЛАШИ ОТЪ КАКВОТО Е ПАТИЛЪ

Орѣше на нивата си орачъ. Едната отъ
кравитъ му бѣше бѣла, а другата — ша-
рена. Дойде при орача мечокъ.

— Защо ти е шарена едната кравичка? —
попита мечокътъ.

- Нашарилъ съмъ я, затова е шарена.
- Можешъ ли да нашаришъ всѣкиго?
- Разбира се, че мога.

Помисли си мечокътъ, че ще бжде ху-
баво ако и той стане шаренъ и попита орача:

- Искашъ ли да нашаришъ и мене?
- Стига да искашъ.
- Тогава хайде! Побързай! Искамъ до
двечера да ме нашаришъ.

— Ей сега! Заври си тукъ ржцетъ —
каза орачътъ на мечока и му показа про-
цепата на колата. Заврѣ си мечокътъ ржцетъ,
завърза ги орачътъ.

Накладе следъ това огънь, нарина¹ се
жаравата. Постави ралника въ жаравата.

Негрѣ се ралникътъ, та се изчерви и
свѣтна. Стисна го съ машинитъ орачътъ и го
лепна на гърба на мечока. Ревна мечокътъ,
та се раздра. Но не го слушаше орачътъ,
а продължаваше да го лепи и пърли съ
ралника. Изпопърли му кожата и го на-
шари цѣлия.

Пусна го.

Отиде си мечокътъ и седна да си от-
почине подъ близкия джбъ. Гледа мечокътъ

— кацна една сврака на гърба на шарената
крава. Махна орачътъ съ копралята, удари
свраката, строчи ѝ крака.

Хвъркна оттамъ свраката, долетѣ и кацна
на джба точно надъ мечока. И тя се за-
гледа къмъ орача.

Кацна следъ това едно водно конче на
шарената крава. Хвана го орачътъ, изсмѣ
се, откъсна му опашката, пусна го.

Хвъркна водното конче, долетѣ и кацна
на единъ клонъ точно надъ мечока и
свраката.

Следъ малко дойде момчето на орача.
То му носѣше ядене въ гърне. Но по пътя
бѣ се захласнало въ едно ято гълъби,
спжнало се, паднало и разсипало яденето.
Гърнето бѣ останало до половина.

Видѣ орачътъ, че гърнето е останало
до половина, разбра каква е работата, хвана
момчето и взе да го бие.

Всиско това гледаха мечокътъ, свра-
ката и водното конче.

— Братленца, — извика мечокътъ — ей
сега орачътъ ще започне да шари момчето
съ ралника.

— Не, ще му строши крака! — поясни
свраката.

— Ще му откъсне опашката — каза
дълбокомислено водното конче.

Т. Харманджиевъ